Пише: Епископ Иринеј
понедељак, 19 новембар 2012 15:45

Поводом срамне одлуке Хашког казненог трибунала о ослобађању хрватских генерала одговорних за злочине извршене у једнако срамној акцији званој „Олуја”

Не само у Србији, Републици Српској и свим областима у којима живи српски народ него и широм света страховитим праском је одјекнула вест о срамној одлуци хашких судија да хрватске генерале Готовину и Маркача прогласе невинима и ослободе их сваке одговорности за „Олују”, за изгон већине крајишких Срба са њихових вековних огњишта, за убиство хиљада невиних ненаоружаних цивила, за гранатирање српских насеља и избегличких колона и за све злочине учињене са хрватске стране током трагичног међуетничког сукоба на тлу разбијене Југославије. Ослобађањем Готовине и Маркача, Хрватска је потпуно амнестирана за све: добила је општу евроатлантску индулгенцију, опроштајницу грехова. Закључак је само један: Срби су сами криви за све што им се десило – сами су себе убијали; сами су спалили десетине хиљада својих домова; сами су, на тракторима и приколицама, добровољно, све уз песму, напустили своја прадедовска станишта и отиснули се у неизвесност; сами су изабрали да годинама живе од милостиње, у беди и оскудици, у колективним избегличким центрима и код мало мање бедних и оскудних сродника и пријатеља, пружајући притом ирационални отпор наступајућој демократији, хрватској и евроатлантској...

Овакав исход кафкијанског хашког процеса не сведочи толико о делотворности и чудотворности мисâ и молепствијâ „диљем Хрватске” (у то могу да верују поједини простодушни жупници и њихови верници, али не и хрватски бискупи, очигледно унапред добро обавештени) колико сведочи о делотворности неких других „чимбеника”, скривених од очију јавности. Ипак, није немогуће, можда чак ни сувише тешко, погодити какве то тајанствене силе могу да произведу чудо без преседана у историји судства и цивилизације: првостепена одлука осуђује оптужене укупно на преко четрдесет година робије, а другостепена, при друкчијем саставу суда, проглашава их невинима. Коментару премијера Србије о овом јединственом феномену нема шта да се дода осим, можда, једне напомене: и поред ослобађајућега „праворијека”, хашка „правда” остаје заувек под сенком чињенице да су хрватски „хероји домовинског рата” ослобођени гласовима

тројице од укупно десет судија који су учествовали у оба суђења.

После пуштања на слободу Насера Орића, а поготову сада, после оправдања „Олује” и њених извршилаца, треба са извесношћу очекивати и ослобођење још једног узорног демократе и борца за људска права – Рамуша Харадинаја. Сваком ко у себи још није затро хришћанску свест и људски понос намеће се мисао да хашке пресуде нису само индулгенције хрватским „бранитељима” него, још више, опроштајнице грехова њиховим помагачима у припремању „Олује” и саучесницима у њеном извршавању. Тачно се зна ко су били ти помагачи и саучесници. Наравно, никакве амнестије и индулгенције нису предвиђене ни за кога од целокупног негдашњег српског војног и политичког руководства, осуђеног на нешто мање од хиљаду година робије укупно, па ни за генерала којем није доказана ниједна кривица, али је осуђен зато што је по свом положају „морао знати” (!) за постојање „удруженог злочиначког подухвата”, као ни за човека коме се суди, и Бог зна до када ће му се судити, за класични вербални деликт, притом блажи од ратних поклича појединих светских моћника. Код Орвела – све животиње на фарми су једнаке, а неке су мало више једнаке. У Хагу – сви оптужени су једнаки, а неки су мало више једнаки.

Хашки суд тешко да после свог најновијег подвига може да задржи часни назив суда, а ни атрибут међународног суда, будући да његову непристрасност не оспоравају само мала и слаба Србија, или Република Српска, или Српска Православна Црква, него и неке од највећих и најутицајнијих земаља света, као и истакнути интелектуалци и угледне личности у земљама Европске уније и НАТО-пакта, укључујући и САД.

Упркос огорчењу и моралној индигнацији, нећу се придружити онима који би хашки трибунал најрадије именовали институцијом за гоњење и кажњавање Срба, у међувремену сатанизованих и проглашених кривцима за све и свашта (тако недавно и светски позната хуманисткиња, Медлин Олбрајт, културно довикује неким људима у родној Чешкој: „Ви сте одвратни Срби!”). Радије предлажем „политички коректну” одредницу *хашки казнени трибунал*. Јер, његови оснивачи и финансијери и тврде да он кажњава доказане злочине, а пушта на слободу невине и узорне грађане, као, на прилику, ових дана два хрватска генерала, а притом Србима нико не брани да – гласно или, још боље, у себи – придев *казнени* тумаче као ограничен на њих или намењен њима. Коме је, уосталом, у врлом новом свету и поретку стало до мишљења̂ и осећања̂ минорних или, по другим изворима, одвратних Срба?

Претходна политичка елита Србије остала је запамћена као носилац безалтернативног евроентузијазма, па и правог правцатог евроидолопоклонства. Данашња је еволуирала

до евроопредељености без ознаке безалтернативности. Немам намеру да је позивам на антиевропску позицију због срамне хашке пресуде, али се надам да ће та пресуда знатно допринети њеном отрежњењу од неких заноса, односно да ће код ње преовладати морално оправданији, духовно здравији и историјски реалистичнији дух – дух евротрезвености и европредострожности. Без њега ће она тешко положити испит пред народом, историјом и будућношћу Србије.

У свему овоме јавља се и знак наде, а уједно утеха свима нама: хашка „правда" није ни једина ни коначна правда на свету. Поред ње постоји и историјска правда на суду моралне свести и савести човечанства, а изнад ње постоји и после ње постојаће, довека, вечна правда Божја, израз Суда Божјег. Суд Божји једини је непристрасан и свеобухватан: не испитује само зло и добро на тлу бивше Југославије него свугде и код свих.

Као православни хришћани, позвани смо да живимо по правди и у љубави, имајући мир са свима колико до нас стоји, и да у молитви иштемо од Господа добар одговор на суду Христовом.

(НСПМ)